

GREETJE VAN DEN BERG

Een huisje Roman
aan zee

Greetje van den Berg

Een huisje aan zee

Uitgeverij Zomer & Keuning

I

Het is nog donker.

Britt Prins is toch al wakker. Nog even duikt ze behaaglijk tot aan haar neus onder haar dekbed. Ze luistert naar het monotone getik van haar wekker, die over een halfuur zal afgaan. In huis heerst doodse stilte. Ze is eraan gewend. Alleen als haar moeder heel vroeg opstaat, is het anders.

Vandaag gaat dat niet gebeuren.

Britt knipt het licht aan en drukt op het knopje van haar wekker om het alarm uit te schakelen. Ze laat zich uit bed glijden. Haar voeten raken de kille vloer.

Gisteren zei haar moeder nog dat het niet eerder op Britts verjaardag zo koud was geweest. ‘Maart roert zijn staart,’ zei ze. ‘Maar dit jaar is het wel heel bar.’

Zachtjes opent Britt de deur van haar slaapkamer. Ze slipt op haar blote voeten de trap af, zet in de kamer de verwarming wat hoger en rommelt in de la van het oude bergmeubel, waar ze een oude, kleurige slinger heeft bewaard, die ze onlangs in de schuur heeft gevonden. Behoedzaam draait ze die rond de rugleuning van de stoel bij de eettafel, waarop zij altijd zit. Vanaf een afstandje bekijkt ze het resultaat. Het is niet zo erg dat de slinger een beetje kapot is. Zo ziet het er best een beetje feestelijk uit.

Jarig!

Britt proeft het woord. Vandaag is ze negen jaar geworden, negen kaarsen op een taart, bijna twee handen vol. Op het aanrecht, in hun open keuken, staat een trommel met cupcakes die ze gisteravond nog met haar moeder heeft gebakken. Straks neemt ze die als traktatie mee naar school.

‘Niemand zal kunnen zeggen dat ik geen goede moeder ben,’ had haar moeder gisteravond gezegd. ‘En ik breng je nog naar school ook. Als ik me goed voel, tenminste...’

Britt luistert. Boven is het nog steeds doodstil. Kennelijk voelt haar moeder zich niet goed. Ze sluit het deksel van de trommel, pakt een pak cornflakes en melk, en zit even later met ijskoude voeten aan de eettafel te ontbijten. Op haar versierde stoel.

Isabel Blankvoort wordt wakker van haar radiowekker. Een populaire dj houdt een te opgewekt praatje over een opzienbarend nieuwtje. Ze legt hem het zwijgen op en draait zich nog eens om. Waarom heeft ze die wekker zo vroeg gezet? Vannacht had ze tot een uur of vier wakker gelegen van haar bovenburen, die kennelijk weer bezoek hadden en dat vierden met luide muziek. Nu heerst daar rust. Voordat ze straks naar haar werk gaat, zou ze daar voor straf belletje moeten trekken.

Haar neus is koud. Ze trekt haar dekbed nog iets naar boven. Langzaam begint het tot haar door te dringen dat Britt vandaag jarig is. Voor schooltijd moet ze haar nog bellen om te feliciteren.

Negen jaar is haar halfzusje vandaag geworden, en Isabel herinnert zich haarscherp hoe ze zich voelde toen Roy Prins, de vader van Britt, haar 's morgens heel vroeg kwam vertellen dat ze een zusje had. Hij had het niet over een halfzusje, en zo voelde het ook niet. Vanaf het begin was Isabel dol op Britt geweest, ook al scheelden ze elf jaar. Ze was niet langer enig kind. Tegelijkertijd drukte de verantwoordelijkheid zwaar. Zij zou voor haar zusje zorgen als Roy en haar moeder weer eens ruzie hadden. Zij zou er voor Britt zijn als haar moeder een moeilijke dag had.

Desondanks was ze twee jaar geleden uit huis vertrokken nadat ze een baan als administratief medewerkster bij een fysiotherapiepraktijk in Arnhem had gevonden, op bijna honderd kilometer afstand van thuis. In die twee jaar had ze een aanzienlijke vriendenkring opgebouwd en haar baan beviel prima, maar toch had ze gedacht dat ze zich vrijer zou voelen nadat ze

alles achter zich had gelaten.

De oorzaak was een knagend schuldgevoel dat latent aanwezig was, ook als ze zich verschool achter een muur van vrolijkheid. Zodra ze de stem van Britt hoorde, drukte dat nog meer. Straks zou ze echt bellen. Ze had zo'n leuk idee als verjaarscadeau voor haar halfzusje.

Ze gaapt, duikt dieper onder de dekens. Nog even...

Er zitten vandaag veel klitten in haar haren. Verbeten probeert Britt ze eruit te borstelen. Dat lukt maar half. Op het wekkertje naast haar bed ziet ze dat ze zich moet haasten. Natuurlijk heeft ze weer veel te veel getreuzeld met haar ontbijt.

Ze kijkt naar haar spiegelbeeld. 'Ik ben jarig!' zegt ze hardop en ze grijnst. 'Ik ben nu negen jaar. Vandaag ben ik het feestvarken.' Wat een gek woord is dat eigenlijk: feestvarken. 'Feestvarken,' zegt ze nog eens en met haar vingers drukt ze haar neus omhoog. Ze giechelt omdat ze vindt dat ze op die manier echt op een varkentje lijkt.

Maar nu moet ze heus opschieten. Vanuit de slaapkamer van haar moeder hoort ze ingehouden gesnik. Ze waagt het even om het hoekje van de deur te kijken.

'Mama, ik ga naar school.'

Vanonder een bult kleurig beddengoed houdt het gesnik aan. Britt aarzelt. Zal ze haar moeder nog helpen herinneren dat ze vandaag jarig is? Nee, beter van niet.

Zachtjes loopt ze naar het bed. 'Mama, niet huilen. Het komt wel weer goed. Ik ga nu gauw naar school. Blijf maar lekker in bed.'

'Ach, meisje van me...' klinkt het gesmoord vanonder het schokkende dekbed.

'Ik ga nu, want anders kom ik te laat.' Britt weet dat haar moeder een verhaal vol berouw en beklag zal beginnen als ze nu niet weggaat. Daarna wil ze dan van Britt de bevestiging dat ze toch wel een goede moeder is, en omdat ze daar niet erg van

overtuigd is, zal Britt dat op z'n minst drie keer moeten herhalen.

Uiteindelijk zou ze te laat op school komen en dat wil ze niet, juist vandaag niet...

Beneden pakt ze de trommel met cakejes in een grote plastic tas en vertrekt haastig, maar ze voelt zich helemaal niet zo jarig meer.

Een uur later schrikt Isabel ineens wakker. Meteen zit ze rechtop, maar een blik op de wekker leert haar dat ze al te laat is. Britt zal inmiddels naar school zijn vertrokken, en als zij niet opschiet, komt ze ook nog te laat op haar werk. Van daaruit zal ze Britt dan maar een sms'je sturen. Roy heeft haar zusje vorig jaar al een telefoontje voor haar verjaardag gegeven, zodat ze hem kan bellen als er problemen zijn. Zou Britt haar vader in zo'n geval ooit bellen?

Britt klaagt niet snel, en als ze haar verhaal eens kwijt moet of de problemen haar boven het hoofd groeien, belt ze liever naar Isabel. Altijd zijn het verhalen vol herkenning, verhalen die pijn doen en die Isabel diep raken. Zij had vroeger niemand aan wie ze kon vertellen hoeveel problemen er thuis waren. Zij durfde tegen niemand te zeggen dat haar ouders meer dan eens zo'n ruzie hadden dat ze bang was dat ze elkaar iets zouden aandoen. Het vertrek van haar vader deed haar verdriet, maar tegelijk luchtte het op. Eindelijk waren die vreselijke scènes voorbij.

Daarna kwam Roy...

Ze schudt haar hoofd alsof ze daarmee haar herinneringen kwijt kan raken, stapt gehaast uit bed en schiet onder de douche. Haar kleding heeft ze de avond ervoor al klaargelegd. Rillend hijst ze zich in haar broek, en trekt daarop een keurige, donkerrode trui met een kabelmotief aan. Haar flat is koud, maar het zou jammer zijn om nu de verwarming aan te zetten. Ze gaat immers zo weg.

In de keuken smeert ze twee boterhammen, drinkt een beker melk en vertrekt met in haar tas een boterham in een plastic zakje en in haar hand een boterham voor onderweg. Als ze langs de brievenbussen loopt, kan ze het niet laten en drukt snel op de bel van haar bovenburen. Breed grijnzend gaat ze ervandoor.

Het duurt nog tot het einde van de morgen voordat Isabel er eindelijk aan toekomt om Britt per sms te feliciteren: *Lieve meis, van harte gefeliciteerd met je verjaardag! Een fijne dag! Vanavond bel ik je om je echt te feliciteren. Ik heb een verrassing voor je. Je vindt het vast leuk.*

Er volgt geen reactie.

‘Wat een stomme cakejes!’

Britt hoort het fluisteren wel.

Ze doet alsof ze niets hoort en loopt rustig met haar traktatie door de klas. Juf Rieneke zei juist dat ze er verrukkelijk en vers uitzagen. ‘Heb je ze zelf gemaakt, Britt?’ wilde ze weten.

‘Dat zijn geen cupcakes,’ gaat de stem zachtjes verder. ‘Ze zijn niet eens versierd. Bah... ze zijn ook nog vies...’

Iemand hoest hard en overdreven, er klinkt onderdrukt gegiechel.

Juf lijkt niets in de gaten te hebben, maar Britt hoort elk woord alsof er geschreeuwd wordt. De cakejes in de trommel verliezen hun glans, net zoals de blauwe kartonnen broche met de grote goudkleurige negen die juf vanmorgen op haar borst heeft gespeld.

Britt weet wel wie er fluistert. Zoals altijd is het Daphne, die bij haar in de straat woont en die zegt dat Britts moeder gek is, en zichzelf net zo goed. Daphne probeert haar altijd buiten te sluiten. Dat kost niet heel veel moeite. Na schooltijd loopt Britt altijd zo snel mogelijk naar huis. Het is ondenkbaar dat ze iemand zal vragen om bij haar te komen spelen. Nooit weet ze van tevoren hoe haar moeder zich voelt, en soms doet haar moe-

der ook gek. Hartstikke gek.

‘Lekker!’ zegt Kiki van Oosten, die als laatste een cakeje uit de trommel pakt en er meteen een grote hap van neemt. Haar donkere ogen twinkelen, maar ze zijn niet in staat om de druk van die gefluisterde woorden van even daarvoor weg te nemen. Dat lukt ook niet als Kiki later met Britt mee door de school gaat. Meesters en juffen uit de andere groepen feliciteren haar en ze krijgt complimenten over de cakejes die er zo heerlijk uitzien. Maar de woorden van Daphne kleuren alles donker en niets is in staat om de glans aan de dag terug te geven.

Daar is hij weer!

Isabel zet zich schrap. Ze had zijn naam al bij de afspraken voor het einde van de morgen ontdekt. Nu staat hij met een brede glimlach voor haar.

‘Wat fijn je te zien. Je bent voor mij de warmte op deze kille dag, een kleurige bloem in de huidige grijsheid.’

Ze wil helemaal niet om zijn belachelijke woorden lachen, maar als vanzelf trekt er een glimlach rond haar mond. ‘Zoals gebruikelijk kun je in de wachtkamer plaatsnemen.’

‘Heb je over mijn nederige verzoek om samen ergens iets te drinken nagedacht?’ Hij buigt zijn lange lichaam over de balie.

‘Nee,’ reageert ze beslist. ‘En ik ben ook niet van plan om erover na te denken. Het is niet de bedoeling dat ik hier afspraakjes met cliënten maak. Dat zou bijzonder onprofessioneel zijn.’

‘Maar buiten werktijd mag toch wel?’ Zijn blauwe ogen zuigen zich aan haar gezicht vast.

Ongemakkelijk kijkt ze van hem weg.

‘Als ik dat verzoek vandaag na vijven nog eens herhaal?’

‘Ik moet het ook nog willen,’ zegt ze voorzichtig. ‘En ga er maar niet van uit dat ik daar behoefte aan heb.’

‘Meneer Langebeke...’ Ze wordt gered door Freek, de fysio-

therapeut die hem behandelt voor een sportblessure in zijn onderbeen.

‘Jammer,’ zegt hij voordat hij samen met Freek vertrekt.

Tegen de tijd dat de behandeling ten einde loopt, zorgt zij dat ze niet achter de balie zit.

De lege trommel bonkt met elke stap die Britt doet tegen haar benen. Met haar vrije hand veegt ze steeds door haar ogen, die door de gure oostenwind maar blijven tranen. Achter zich hoort ze de voetstappen van Daphne. Britt loopt sneller, maar Daphne versnelt ook.

‘Hé, heb je niet meer van die lekkere cakejes?’

Britt hoort wel dat Daphne het helemaal niet meent. Ze houdt zich doof en loopt verder.

‘Heb je die echt samen met die stomme moeder van je gebakken?’

Britt perst haar lippen op elkaar. Nog even volhouden, zwijgen, doorlopen.

‘Heeft ze erin gespuugd? Want dat doen gekken, hè? Die spugen overal in.’

Daphne loopt nu vlak achter haar, en Britt weet niet wat er plotseling in haar vaart, maar ineens staat ze stil, zodat Daphne bijna tegen haar aanbotst. Met de plastic tas, waarin ze de lege trommel vervoert, haalt ze uit. Het blik klinkt hol als het tegen Daphnes hoofd klapt. Even schrikt Britt van zichzelf en van het hysterische gekrijs van Daphne, dan komt ze weer bij zinnen.

‘Mijn moeder is niet gek,’ zegt ze met nadruk, voordat ze het laatste stukje naar huis sprint.

‘Mijn prachtige, jarige dochter!’ Tot haar verrassing wordt Britt in de gang al door haar moeder opgevangen.

‘Van harte gefeliciteerd, grote dochter van me. Ik ben zo trots op je! We maken er een fijne dag van. Opa en oma zijn er al en Roy komt vanmiddag ook nog.’

Ze wordt bijna platgedrukt tegen haar moeders magere lichaam, een licht parfum omhult haar en ruikt vertrouwd. Haar moeders stem klinkt opgewekt, aan niets is te merken dat ze de dag zo slecht was begonnen. ‘En wat heerlijk dat je op woensdag jarig bent. Vanmiddag hoef je lekker niet meer naar school. Wat vonden ze van je traktatie? Heb je wel verteld dat je die gisteravond samen met mij hebt gebakken?’

‘Ze vonden het lekker en juf zei dat ik een geweldige moeder heb.’

Britt ziet hoe haar moeder gloeit van trots, maar meteen sluipt er weer onzekerheid in haar houding. ‘Zei ze dat echt, Britt?’

‘Ja, mam, dat zei ze echt.’ Britt lacht een beetje scheef. Ze maakt zich los uit haar ongemakkelijke omhelzing en glipt naar de kamer. Het is heerlijk dat haar grootouders er zijn. Opa en oma Dingemans zijn de liefste mensen op de wereld, samen met Isabel, maar die ziet ze nog minder vaak.

Vanavond bel ik je om je echt te feliciteren, had er in het sms’je van Isabel gestaan dat Britt vanmorgen op school had ontdekt. Woorden die een diepe teleurstelling in haar hadden losgemaakt, want tegen beter weten in had ze toch weer gehoopt dat Isabel op haar verjaardag zou komen. De verrassing die ze in petto heeft, maakt dat niet goed en is zelfs niet in staat om Britts nieuwsgierigheid op te wekken.

Op dit moment wijkt de teleurstelling door de hartelijke ontvangst en felicitaties van haar opa en oma. De oude slinger rond haar stoel is verdwenen, maar daarvoor in de plaats hangen er ballonnen en slingers met gekleurde vlaggetjes in de kamer. Ze is echt jarig.

Voor even is de wereld weer helemaal in orde.

Geen moment heeft Isabel nog aan Bob Langebeke gedacht. Het is ook niet in haar opgekomen dat hij haar in deze kou toch om vijf uur bij haar kleine, knalroze Fiat zou kunnen opwachten. Ze ziet hem pas op het laatste moment en ze steekt haar onvrede

niet onder stoelen of banken. ‘Jij hier?’

Hoelang staat hij hier al? Hij ziet er tamelijk verkleumd uit.

‘Ik mag toch alleen buiten werktijd een afspraak maken?’

Boven zijn dikke, zwarte sjaal grijnst hij breed, blaast in zijn handen en wrijft ze tegen elkaar om ze wat op te warmen.

Die jongen heeft werkelijk een bord voor zijn hoofd.

‘Heb ik gezegd dat ik daar prijs op stel?’

De grijns wijkt. ‘Nee,’ reageert hij serieus. ‘Sterker nog, ik weet dat je niets in me ziet. Het is ook niet mijn bedoeling om me aan je op te dringen, maar het zit me dwars dat je me geen kans geeft. Je weet niets van me.’

‘Het is in ieder geval tot me doorgedrongen dat je iemand bent die zich niet bij z’n verlies kan neerleggen.’

‘Mijn moeder noemt me altijd een doorzetter.’ Blauwe ogen met donkere wimpers heeft hij. Ze vallen haar ineens op. Verder is hij zeker niet knap te noemen, maar zijn ogen zijn mooi. ‘Ik wil je uitnodigen om op vrijdagmiddag na je werk met mij iets te gaan drinken. Meer vraag ik niet van je. Als je daarna nog steeds van mening bent dat je me niet hoeft, leg ik me erbij neer.’

Hij kijkt haar trouwhartig aan.

‘Dat belooft je echt?’

Hij knikt.

‘Vooruit dan maar. Waar wil je vrijdag afspreken?’

‘Hier! Dan stappen we samen in dit gruwelijke roze ding en rijden naar een supergezellig cafeetje.’

Ze aarzelt.

‘Je zult er geen spijt van krijgen.’

‘Waarom zou ik dat doen? Ik weet niets van je.’ Ze geeft zich nog niet gewonnen.

‘Juist, en daar gaat het om. Ik wil graag dat je me leert kennen, en andersom zou ik het ook super vinden om meer van jou te weten.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Goed dan. Ik zie je vrijdag, maar

je belooft me daarna echt met rust te laten?’

‘Als jij niet van mening bent veranderd, belooft ik je dat.’

Misschien is dat de enige manier om van hem af te komen, maar als ze in haar auto stapt en ziet hoe hij blijft wachten totdat ze weggrijdt, is ze daar niet zeker van.

Ze baalt vreselijk van haar toezegging.

Britt is het voorval met Daphne al helemaal vergeten als er aangebeld wordt. Aan het eind van de middag is haar vader ook gearriveerd en met z'n allen zitten ze aan tafel om te genieten van soep met broodjes.

‘Zal ik...?’ Ze wil al opstaan, maar haar moeder houdt haar tegen. ‘Jij bent vandaag jarig, dus je hoeft niets te doen.’

Britt kijkt haar moeder na als ze de kamer uit loopt. Ze heeft haar mooie jurk aan, een rode met gele figuurtjes, die Britt altijd zo mooi vindt. Het lijkt nu bijna onvoorstelbaar dat ze haar moeder vanmorgen voor schooltijd huilend had achtergelaten. Op het parket in de gang klikken haar hakjes vrolijk in de richting van de voordeur.

Opa wil iets weten over school, maar Britt hoort het niet. Een bekende stem klinkt door de gang, vol verontwaardiging, en naast die stem hoort ze nog een andere.

Britt verschiet van kleur. Het is duidelijk: Daphne en haar moeder staan aan de deur.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt oma, die haar schrik kennelijk heeft opgemerkt. Maar Britt antwoordt niet. De hakjes van haar moeder komen nu weer richting kamer, en het is net alsof ze de boosheid in haar stappen kan horen.

‘Britt... kom eens hier.’

Haar moeder is rood aangelopen.

Met tegenzin laat Britt zich van haar stoel glijden. In de gang ziet ze het behuilde gezicht van Daphne, die met aanstellerige gebaren door haar ogen wrijft, terwijl de moeder van Daphne schreeuwt dat ze die blauwe bult op Daphnes hoofd meteen had

opgemerkt toen ze uit haar werk kwam.

‘Heb jij Daphne echt met die trommel geslagen?’ wil haar moeder weten.

Britt knikt. Het heeft geen zin om iets anders te zeggen. Het bewijs tekent zich als een verdikte blauwe vlek op Daphnes voorhoofd af. Stiekem doet die plek Britt een beetje goed, maar daar laat ze wijselijk niets van merken.

‘Waarom?’

‘Zomaar...’

Woede sijpelt door in de stem van haar moeder. ‘Zomaar? Zomaar?’

Britt wil niet naar Daphne kijken, naar haar triomfantelijke gezicht. Ze wil niet luisteren naar de stem van Daphnes moeder die roept dat ze er politiewerk van zal maken als Britt nog eens zoiets uithaalt, en dat kinderen als zij niet op een gewone school horen te zitten.

‘Bied je excuus aan,’ sommeert haar moeder nu. ‘Ben jij nou helemaal gek geworden? Je kunt dan wel jarig zijn, maar dat geeft je nog niet het recht...’

‘Het spijt me,’ probeert Britt zich er snel van af te maken, maar haar moeder staat erop dat ze Daphne de hand drukt en belooft dat ze het nooit weer doet. Haar moeder schijnt de spottende glimlach van Daphne niet op te merken, maar Britt weet dat het morgen op school weer een rottag zal worden.

Dat haar vader het later voor haar opneemt omdat hij meent dat Britt nooit zomaar iemand anders met een koekblik om de oren zal slaan, en haar opa hem meteen bijvalt, troost haar wel enigszins.

Het loopt al tegen acht uur als Isabel haar zusje eindelijk opbelt. Ze heeft haar telefoontje steeds uitgesteld, want ze weet best dat Britt hoopte dat ze op haar verjaardag van de partij zou zijn. Maar Isabel kon het niet opbrengen. Een bezoek aan thuis betekende herinneringen die ze juist trachtte het zwijgen op te leg-

gen, maar hoe vertel je dat aan je jarige zusje?

‘Dus je komt echt niet?’ Britts teleurstelling is in elk woord hoorbaar, hoezeer ze ook haar best doet om opgewekt te klinken. ‘Kom je dan een andere keer?’

‘Ik haal je over een poosje op,’ belooft Isabel. ‘Dat is namelijk mijn cadeau. Ik wil je een weekje aan zee geven, samen met mij. Wat denk je ervan? Ik huur een huisje aan het strand. We kunnen elke dag zwemmen en bij slecht weer gaan we wandelen en naar leuke plekjes in de buurt.’

‘Echt?’

‘Ik belooft het toch?’

‘Nou ja... je zegt ook steeds dat je gauw een keertje komt...’

Woorden die Isabel een diep schuldgevoel bezorgen. ‘We spreken het binnenkort echt af,’ belooft ze.

Als ze de telefoon allang heeft neergelegd, blijven Britts verongelijkte woorden nagalmen. Met een glas thee gaat ze achter de computer zitten. Ze zoekt naar vakantiehuisjes aan zee, staart peinzend naar het beeldscherm en laat de verschillende locaties, huisjes en prijzen aan zich voorbijglijden.

Waarom had ze deze verrassing voor Britt bedacht?

Britt ging in de zomervakantie altijd een paar weken met Roy op stap. Britt had de herinneringen niet die Isabel in de periode voor de zomervakantie altijd wel plaagden. Heel haar leven had ze al een hekel aan die tijd gehad.

Als schoolkind was dat misschien iets minder dan toen ze ouder werd en ze het toneelstuk van haar moeder doorzag.

Op de basisschool had ze nog geloofd dat ze op vakantie zouden gaan. Ze zag de kleurige brochures, de bestemmingen die haar moeder met een ballpoint had aangekruist, de prijzen die ze met elkaar had vergeleken, de datum van vertrek.

Ze pochte soms tegen vriendinnetjes over verre reizen, maar in de loop der jaren werd ze zwijgzaam, want ze vertrokken nooit.

Na een paar keer had ze dat geweten. Soms liet ze zich nog

even meeslepen door het enthousiasme van haar moeder en haar eigen hoop tegen beter weten in, maar nooit voor lang. Stilletjes zag ze in de eerste weken van de vakantie de volgepakte auto's hun straat uit rijden, met jaloezie bekeek ze de caravans en bagagekarretjes voor de garages. Daarna kwamen de weken van verveling als haar vriendinnetjes op vakantie waren.

Toch speelde ze die weken voor de vakantie het spel mee, wijs geworden na die keer dat ze tegen haar moeder had gezegd dat ze de verre bestemmingen niet hoefde, dat een huisje aan zee al goed zou zijn; een huisje aan zee voor een week, of een lang weekend, of een dag of twee.

Daarna mocht ze een week lang niet buiten spelen.

Zo was haar moeder.

'Nou ja, je zegt ook steeds dat je gauw een keertje komt,' had Britt haar net aan de telefoon voorzichtig ingewreven.

Verschilde ze misschien minder van haar moeder dan ze zelf altijd dacht?

Wat is het onbeschoft koud...

Dennis Blankvoort foetert in zichzelf, terwijl hij de elektrische kachel in zijn oude woonark aan de praat probeert te krijgen. Het is half maart, maar er lijkt dit jaar geen einde aan de winter te komen. Een ijzige oostenwind dringt door de kieren van zijn boot de kamer binnen. Hij blaast in zijn verstijfde handen, maar ook dat brengt geen enkele warmte. In machteloze woede schopt hij tegen de kachel, die met een klap omvalt op de houten vloer vol kringen.

Door en door verkleumd schiet hij in zijn jas, zet de waterkoker aan en zit even later met een beker oploskoffie op de versleten bank te overdenken wat hem te doen staat. Die kachel krijgt hij niet meer aan de praat, dat is zeker. Een nieuwe kachel is op dit moment geen optie omdat hij daar eenvoudigweg geen geld voor heeft.

Had hij maar geld. Dan zou deze oude schuit er een stuk beter uitzien. Het leven is een vicieuze cirkel. Na jaren op deze boot geleefd te hebben, wil hij wel weer eens een huis aan de wal. Het vocht lijkt soms in zijn botten te gaan zitten, en met zijn vijfenveertig jaar voelt hij zich meer dan eens een oude man. Maar voordat hij aan de verkoop van zijn boot kan denken, moet die eerst grondig worden opgeknapt en daarvoor ontbreekt hem het geld. Ooit was hij een succesvolle fotograaf, maar na zijn scheiding van Bianca was het snel bergafwaarts met hem gegaan. Hoe was het mogelijk dat hij niet met en tegelijkertijd niet zonder die vrouw kon leven? Bianca had hem het leven onmogelijk gemaakt. Gek werd hij af en toe van haar, van haar jaloezie, haar manipulaties, haar angsten, drankmisbruik en onvoorspelbare buien. Voor zijn dochter Isabel was hij nog een poos bij haar gebleven, ondanks de ruzies, waarbij hij soms het idee had dat hij haar wel kon vermoorden.

Van die gedachte was hij destijds zo geschrokken dat hij had

besloten om Bianca te verlaten. Hij wist zeker dat het de enige juiste beslissing was, maar daarna had hij jarenlang zijn draai niet meer kunnen vinden. Misschien kwam dat ook doordat hij Isabel zo miste. Veel te weinig zagen ze elkaar, omdat hij al snel deze oude woonark in Amsterdam op de kop had kunnen tikken en hij niet in de financiële positie verkeerde om regelmatig naar de Noordoostpolder te gaan, waar zijn gewezen vrouw met Isabel woonde. Een diep, donker heimwee had hem het werken meer dan eens onmogelijk gemaakt, en in die tijd dronk hij te veel. Wat hij Bianca meer dan eens had verweten, had hij nu zelf niet de baas gekund. En drank maakte ook voor hem meer kapot dan hem lief was.

Hij hield zich niet aan afspraken, verscheen soms aangeschoten bij klanten en schoffeerde hen. Zijn foto-opdrachten liepen snel terug. Dat maakte hem bitter, waardoor hij nog vaker naar de drank greep. Langzaam maar zeker richtte hij zichzelf te gronde.

En toen ontmoette hij Christa op een avond in de kroeg waar hij kind aan huis was. Ze was hem niet eerder opgevallen en ze leek er misplaatst. Later bedacht hij dat ze te lief, te zachtmoedig en te onschuldig was tussen die uitbundige kroeggangers. Na een lang gesprek vergezelde ze hem naar zijn boot, maar ze sloeg zijn uitnodiging om daar nog iets te drinken resoluut af. Hij verwachtte haar nooit weer te zien. Maar de volgende dag was ze terug met broodjes en een schaal lasagne, met thee en koffie. Ze zorgde voor een ontbijt, ze ruimde zijn boot op en 's avonds aten ze lasagne.

‘Waarom doe je dit?’ had hij aan haar gevraagd.

‘Omdat ik het gevoel heb dat ik dit moet doen,’ was haar eenvoudige antwoord.

Hoewel ze hem dagelijks bezocht, hield ze al die tijd een zekere afstand. Dat weerhield hem er niet van om naar haar komst uit te gaan zien. Tijdens de maaltijden die ze 's avonds altijd gezamenlijk gebruikten, vroeg ze naar zijn leven, naar zijn

werk en naar zijn kind. Ondanks haar jeugdige leeftijd voelde hij zich vertrouwd bij haar. Christa mocht alles van hem weten.

‘Waarom doe je dit?’ had hij haar maanden later nog eens gevraagd.

‘Omdat God dat van me vraagt.’ Ze glimlachte. ‘Misschien klinkt het vaag, maar zo heb ik het ervaren op die avond toen ik je in dat café ontmoette.’

Hij moest ineens aan z’n ouders denken, met wie hij toen nog weinig contact had. Als hij over hen praatte, zei hij altijd dat het ‘godvruchtige mensen’ waren. In zijn beleving was dat de rake typering voor zijn vader en moeder, van wie hij na zijn huwelijk met Bianca afstand had genomen. Ze waren het niet met zijn keuze eens. Als hij met Bianca op bezoek kwam, probeerden ze hem dat niet te laten merken, maar hij voelde het aan hun stugge houding, hij zag het aan hun gereserveerde gezichten als Bianca iets zei wat hun niet welgevallig was.

Met Christa had hij na die avond regelmatig over het geloof gediscussieerd. Eén uitspraak van haar was hem bijgebleven: ‘Als je God kent, ben je nooit alleen...’

Een halfjaar na hun kennismaking was ze ineens weggebleven zonder iets te zeggen. Hij wist meteen dat er iets niet klopte. Ongerust struinde hij de buurt af, zocht in de kroeg waar hij haar voor het eerst had ontmoet, maar vond haar nergens. Op dat moment realiseerde hij zich pas hoeveel zij van hem wist en hoe weinig ze zelf had verteld.

Drie dagen later stond de recherche aan zijn deur. Op de laatste avond dat ze bij hem was geweest, bleek Christa op de terugweg op een rustige plek van haar fiets de bosjes in te zijn getrokken om daar brutoot verkracht en vervolgens gewurgd te worden.

De dader was nooit gevonden. Heel even was hijzelf nog verdachte geweest, maar een buurman had hem een alibi verschaft door te verklaren dat hij had gezien dat Christa afscheid nam, nagezwaaid door Dennis.

Hij had zich afgevraagd of God op die vreselijke avond, tijdens dat verschrikkelijke misdrijf, ook bij Christa was geweest. Volgens de predikant die de rouwdienst leidde wel.

Hij twijfelde.

In die tijd werd hij geplaagd door beelden van haar laatste ogenblikken. Hij stelde zich haar pijn en angst voor en vond het onverdraaglijk. Drank leek een goed verdovingsmiddel, maar vooral door de gedachten aan Christa was hij in staat om die te weerstaan.

Langzaam was hij opgekrabbeld, juist omdat hij in zijn hoofd nog zo vaak haar stem hoorde die hem aanspoorde om zijn leven weer op te pakken.

Zo bleef ze het keerpunt in zijn bestaan. Af en toe fotografeerde hij weer. Hij bezocht zijn ouders vaker, deed zijn best hun standpunten te begrijpen. Het leven was doorgedaan en soms hoorde hij het Christa zeggen: 'Als je God kent, ben je nooit alleen...'

Hij zet zijn lege beker op tafel, die vol ligt met allerlei attributen. Voorlopig heeft hij daar helemaal niets aan. God lijkt niet van plan zijn kachel te repareren, en er gebeuren op zijn bankrekening ook al geen wonderen.

Bovendien is het vrijdag en een leeg, ellendig en kil weekend grijnst hem aan. Hij zal het heft zelf in handen moeten nemen.

In een plastic tasje stopt hij een tandenborstel, schoon ondergoed, zijn oude, vertrouwde fotocamera en zijn portemonnee met daarin zijn laatste beetje geld.

Een felgekleurde sjaal en zijn sleetse leren jack moeten de kou buiten nog een beetje weren. Na de deur van zijn woonark zorgvuldig op slot te hebben gedraaid, verlaat hij zijn vertrouwde stek via de loopplank.

De koude oostenwind snijdt door hem heen, maar door het grijs van de dag weet de zon toch heel voorzichtig door te breken.

Hij voelt de warmte op zijn gezicht. Hij voelt de warmte nog

als hij bij een van de uitvalswegen van Amsterdam zijn duim omhoogsteekt. Het geluk is vandaag met hem. Binnen een kwartier heeft hij een lift van een man in een bestelbus die onderweg is naar Utrecht. Daar ziet hij wel verder.

Tevreden koestert hij zich even later in de warmte van de bus en de verhalen van de onbekende chauffeur.

Ze is hartstikke gek!

Haar beste vriendin Lauren heeft dat verklaard en Isabel geeft haar groot gelijk. Toch had ze vanmorgen voor ze naar haar werk ging, extra aandacht aan haar kleding geschonken. En toch staat ze nu vlak voor vijven stiekem in een spiegeltje haar make-up bij te werken.

‘Je weet dus niets van die jongen?’ had Lauren vol ongeloof uitgeroepen toen ze over haar afspraak met Bob vertelde.

‘Zijn adres staat natuurlijk wel in onze administratie, en hij ziet er echt niet uit alsof hij me iets zal aandoen,’ had Isabel zich niet erg overtuigend verdedigd.

‘Wie zegt dat het adres klopt dat hij heeft opgegeven? En ik wil je niet bang maken, maar de meeste seriemoordenaars zien er heel doorsnee uit. Vrijwel altijd zijn het heel onopvallende, saaie mannen, die in hun vrije tijd tot gruwelijke dingen in staat zijn.’

Isabel huivert onwillekeurig, al weigert ze dat in het geval van Bob Langebeke te geloven. ‘Als er iets met me gebeurt, weet jij in ieder geval waar de politie moet zoeken,’ had ze luchtig tegen Lauren opgemerkt.

Op dit moment heeft ze spijt van haar toezegging. Hoe komt ze toch op het idee om uit te gaan met die jongen? Ze had hem meteen moeten zeggen dat ze niets in hem ziet, dat ze niet wil, geen zin heeft, zoiets... Positief is dat ze met háár auto gaan, zodat ze kan vertrekken wanneer ze dat wil, en ze is zeker niet van plan om het laat te maken. Eén kopje koffie, misschien nog een tweede, maar dan is het wel mooi geweest.

‘Spiegeltje, spiegeltje... u bent de mooiste van het land.’ De oude meneer De Zwart heeft haar betrappt. Achter hem ziet ze haar baas Freek breed grijnzen. Met een kleur als vuur gaat ze achter de computer zitten om een nieuwe afspraak voor de oude heer te regelen.

Even na vijven staat ze buiten en enigszins opgelucht constateert ze dat er nog geen spoor van Bob te bekennen is. Toch minder betrouwbaar dan ze dacht, schiet het door haar heen als ze achter het stuur van haar auto plaatsneemt en de motor start. Maar als ze in haar achteruitkijkspiegel kijkt, ziet ze hoe hij over het trottoir moeizaam, vanwege zijn blessure, maar toch verbazend snel komt aanlopen. Met een ruk opent hij het portier aan de passagierskant. ‘Je was toch niet echt van plan om zonder mij te vertrekken?’

‘Natuurlijk niet,’ liegt ze met een stalen gezicht. ‘Maar het is nog steeds niet warm en ik had geen zin om hier te zitten verkleumen.’

Hij kijkt alsof hij haar niet gelooft, maar schuift toch naast haar. ‘Zo, rijden maar.’

‘Waarheen?’

‘Ik zal je de weg wijzen. Ga eerst maar rechtdoor.’ Vanuit haar ooghoek ziet ze hem grijnzen. ‘Het spijt me dat jij moet rijden, maar met dat been van me lukt dat bij mij niet echt.’

‘We gingen toch alleen maar een kopje koffie drinken?’

‘Ja... in een supergezellig cafeetje.’

‘Daar zijn er hier genoeg van.’

‘Juist, en ik zoek de allergezelligste uit. Bij de verkeerslichten moet je rechtsaf.’ Hij lacht hardop. Isabel denkt aan de woorden van Lauren. Bob is geen opvallende man, maar saai is hij niet, en ze kan zich met geen mogelijkheid voorstellen dat hij iets kwaads in de zin zou hebben. Ze zal hem vandaag het voordeel van de twijfel gunnen, en als het helemaal niets wordt, kan ze er na een halfuurtje de brui aan geven en zal hij in ieder

geval niet meer aan haar hoofd zeuren.

Van die gedachte fleurt ze op.

‘Je intrigeerde me vanaf onze eerste ontmoeting,’ zegt Bob een kwartier later als ze zijn neergestreken in een piepklein café dat meer weg heeft van een gemoedelijke huiskamer. ‘En ik vraag me steeds af hoe dat komt.’

‘Ik ook.’ Isabel trekt haar wenkbrauwen op. ‘Vanaf je eerste afspraak bij Freek heb je meer dan gewone belangstelling voor me getoond.’

‘Je bent hartstikke mooi.’

‘Hou op...’

‘Nee, echt, ik vind je prachtig en ik verdrink in je mooie ogen, maar daar gaat het niet om. Als ik naar je kijk, lach je, maar achter die lach zit iets anders... iets wat ik niet kan benoemen, maar wat me intrigeert.’

‘Hou op met die onzin!’

Hij zwijgt, neemt een slok van zijn koffie, die hij even daarvoor aan de bar heeft opgehaald. ‘Je hebt gelijk, ik kraam onzin uit. Ik kan het volkomen begrijpen als je na de koffie direct opstapt. Ik wilde dit niet zeggen. Ik wilde je laten zien dat ik de moeite waard ben, maar misschien wil ik dat te graag...’

‘Tsja... daar maak je het niet beter mee.’ Ze giechelt en voelt hoe ze nu langzaam maar zeker ontspant. ‘Weet je wat? Ik beloof je dat ik na de koffie niet direct opstap. Ik heb namelijk best zin in iets, dus misschien kunnen we hier ook een hapje eten. Beloof jij me dan dat je je vanaf nu gewoon als Bob Langebeke zult gedragen? Ik hoef geen complimentjes, je hoeft geen mooie verhalen achter me te zoeken. Vertel me gewoon eens of je nog broers en zussen hebt, welke studie je doet, of je aardige ouders hebt en of je altijd al in Arnhem hebt gewoond. Zo klink je namelijk niet.’

Ze pakt de menukaart en zoekt de soep van de dag en een tosti uit, terwijl Bob ineens ook veel meer op z’n gemak lijkt en

uitvoerig vertelt over zijn jonge jaren in Rotterdam en zijn studie accountancy in Arnhem.

Hij blijkt zeer amusant te kunnen vertellen. Regelmatig schiet ze in de lach om zijn opmerkingen. De tijd vliegt en het is al over negenen als ze bij haar auto afscheid nemen. Van haar aanbod om hem thuis af te leveren, wil hij niets weten. ‘Ik woon hier vlakbij, dat stukje kan ik wel lopen.’

‘Het was een fijne avond,’ zegt Isabel eerlijk.

‘Ja hè? Fijn genoeg voor een vervolg?’ Van zijn ontspannen houding is ineens niets meer over. Zijn blauwe ogen hechten zich in de hare. ‘Je mag het natuurlijk eerlijk zeggen.’

Ze vraagt zich af wat ze voor hem voelt. Dolverliefd is ze zeker niet, maar hij is ongelooflijk aardig, en hij is anders dan de mannen met wie ze normaal omgaat: humoristisch, maar op z’n tijd serieuzer en oprecht belangstellend.

De vraag is of ze dat prettig vindt.

‘Ik wil binnenkort wel een avondje met je stappen,’ zegt ze nonchalant. ‘Gewoon even ergens iets drinken. Een discotheek is ook wel leuk, maar het is bijna onmogelijk om daar een gesprek te voeren.’

‘Ik ben saai en hou helemaal niet van disco’s en dat soort dingen. Een boswandeling vind ik veel lekkerder dan een middag in de kroeg. Op dit moment is het misschien beter om voor de kroeg te kiezen, ook in verband met mijn blessure.’

‘Dan houden we het op een ontspannen kroegavondje met goede gesprekken.’

Hij neemt haar onderzoekend op alsof hij niet kan geloven dat ze het echt meent.

‘Binnenkort?’

‘Binnenkort... We zien elkaar wel weer in de praktijk.’

‘Maar dat zou bijzonder onprofessioneel zijn...’ Hij grijnst breed, voordat hij haar een vriendschappelijke kus op haar wang geeft. ‘Aanstaande woensdag staat mijn volgende afspraak. Goed weekend verder!’

Hij wacht tot ze wegrijdt. In haar spiegeltje ziet ze hem onder de lantaarnpaal staan en zijn hand opsteken. Glimlachend rijdt ze naar huis.

Ze neuriet als ze een kwartier later haar auto op de parkeerplaats bij haar flat heeft gezet en naar de ingang loopt. Normaal heeft ze 's avonds altijd een hekel aan dit stukje. Vanavond voelt ze zich licht en opgewekt.

In de hal van de flat besluit ze dit keer eens niet de lift naar de vijfde verdieping te nemen. Opgewekt huppelt ze alle treden van de trappen op. In de hal bij de liften op de vijfde verdieping ontdekt ze een man op het verveloze houten bankje dat daar ooit door een van haar medebewoners is neergezet. Achteloos loopt ze hem voorbij, maar als ze via de klapdeuren naar de galerij wil lopen, hoort ze haar naam.

Verbaasd en ook een beetje gealarmeerd blijft ze staan.

‘Pa?’

Hij ziet er belachelijk uit met zijn onverzorgde, lange, blonde haar en die smoezelige bonte sjaal.

Dennis komt overeind. Hij grijpt naar z'n rug. ‘Waar bleef je toch zo lang? Ik ben hier inmiddels totaal vernikkeld. Ik dacht dat je tegen een uur of halfzes wel thuis zou zijn?’

‘Ik had een afspraak,’ reageert ze stug. Ze ontwijkt zijn omarming en blijft op afstand staan. ‘Wat doe je hier?’

‘Kunnen we daar in jouw flat niet over praten?’

‘Ik ben moe, ik wil naar bed.’

‘Je denkt toch niet dat ik van plan ben om nu weer terug naar Amsterdam te gaan?’

Ineens gaan alle alarmbellen rinkelen. ‘Wat had je dan gedacht?’ Een felle, warme golf van paniek overspoelt haar. ‘Bij mij kun je echt niet logeren.’

‘Voor een paar nachtjes maar. Het is stervenskoud op m'n boot omdat die kachel kapot is en ik kan me geen nieuwe permitteren. Na het weekend loopt de temperatuur op.’ Hij omarmt

zichzelf. ‘Waar zou ik anders naartoe kunnen dan naar jou? Ik wil mijn vader en moeder niet met mijn problemen opzadelen en verder heb ik niemand.’

Isabel haalt diep adem. Ze heeft nu al een afkeer van zijn geur, die verraadt dat hij zijn kleding al een tijdje draagt.

‘Vannacht mag je blijven,’ beslist ze. Met haar ogen tot spleetjes geknepen neemt ze hem op. ‘Maar er wordt niet gezopen.’

‘Moet een dochter nou zo tegen haar vader praten?’

‘Wel als die vader Dennis heet en zijn leven verziekt met alcohol.’

‘Pfff, ik drink al tijden niet meer. Zo lang hebben we elkaar niet meer gezien. Jij komt je vader ook nooit eens opzoeken. Ik kan wel weken dood in m’n boot liggen. Geen haan die ernaar kraait...’

Mopperend volgt hij haar over de galerij.

‘En jou zie ik alleen maar als je me nodig hebt,’ bijt ze hem over haar schouder toe. Haar ontspannen, opgewekte gevoel bij thuiskomst is helemaal verdwenen. De prettige avond met Bob lijkt ineens heel lang geleden. Stille woede zoekt zich een uitweg. ‘Waarom zit ik altijd met de rotzooi van m’n moeder opgescheept?’ mompelt ze.

‘Wat zei je?’

Ze herhaalt haar woorden niet.

Natuurlijk kan ze niet slapen als ze een halfuur later in bed ligt. In de logeerkamer naast de hare kraakt de stretcher. Door de dunne muren hoort ze hem zuchten. Ze verbeeldt zich zelfs dat ze hem nog ruikt. Morgen wil ze zijn kleding wassen, en ze staat erop dat hij onder de douche gaat. Ze verdraagt zijn lichaamsgeur gewoon niet. In dat plastic tasje had hij niet veel meer dan wat versleten ondergoed zitten. Misschien kan hij tijdens het wassen van zijn kleding zolang een fleecedeken om zich heen slaan, want mannenkleding bezit ze niet. Voor weinig geld kan

ze morgen bij een textielsuper wel wat nieuw ondergoed op de kop tikken.

Ze draait zich om. Zulke dingen hoor je als dochter niet voor je vader te doen. Hoe komt die man er ook bij om na maanden van stilte ineens voor haar deur te staan? Het was nog een geluk dat hij niet meer dronk. Als kind heeft ze hem meer dan eens laveloos gezien.

Wat een stelletje superouders heeft ze toch. Maar ze wil hem echt niet langer dan een paar dagen in huis hebben. Ze probeert haar verleden hier op afstand te houden, het is niet de bedoeling dat het haar opzoekt.

De nacht is al halverwege als ze eindelijk in slaap valt.

Ze verschuilt zich achter een façade van vrolijkheid

Zodra Isabel Blankvoort de volwassen leeftijd bereikte, verliet zij het ouderlijk huis om in het zuiden van het land te gaan wonen en werken. Dat is gelukt: ze heeft een leuke baan en vrienden met wie ze in het weekend graag de bloemetjes buitenzet. Achter deze muur van vrolijkheid weet ze iedereen op afstand te houden. Ze wil vooral zo veel mogelijk afstand van haar verleden. De enige met wie ze nog contact heeft, is haar halfzusje Britt. Als zij belt, speelt Isabels schuldgevoel altijd even op, maar dat is nooit van lange duur.

Maar dan komt er iemand in Isabels leven die zich niet laat misleiden door haar opgewekte toneelspel. Ze moet snel iets doen, voordat hij alles overhoopgooit. Als het maar niet te laat is...

Een huisje aan zee is een indrukwekkende roman van Greetje van den Berg. De auteur is bekend van onder andere *Tulpenfeest* en *Lichtvochtig*.

Z&K

ISBN 978 94 0190 260 1 NUR 344

9 789401 902601

www.romanserie.nl